

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 92a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 31 stycznia 2024 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść ukaranego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt V W 2013/21

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie wobec M. M.;**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami procesu.**

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2021 roku Kierownik Sekcji Kontroli Ruchu Drogowego I Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie wniosek o ukaranie **M. M.**, zarzucając mu popełnienie wykroczenia polegającego na tym, że: w dniu 18 października 2020 roku, około godz. 00:24 w W. na ul. [...] od strony Ronda [...] w

kierunku ul. [...] naruszył zasady przewidziane w § 27 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych w ten sposób, że kierując na drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem marki T. nr rej. [...] nie zastosował się do znaku B-33 „ograniczenie prędkości” i przy ograniczeniu prędkości do 40 km/h przekroczył ją o 55 km/h. jadąc z prędkością 95 km/h, tj. z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

W dniu 29 kwietnia 2021 roku Kierownik Sekcji ds. Wykroczeń V Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie wydał na podstawie art. 59 § 2 k.p.w. zarządzenie o wszczęciu postępowania w sprawie o wykroczenie z art. 92a k.w., określając jednocześnie termin przedawnienia wykroczenia na dzień 18 października 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyrokiem nakazowym z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt V W 2013/21, M. M. na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. skazał na karę grzywny w wysokości 2.000 złotych.

Wydany wyrok nakazowy, na skutek sprzeciwu wniesionego przez obwinionego utracił moc, a sprawę skierowano do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w dniu 29 listopada 2023 r. w sprawie o sygn. akt V W 2013/21 wydał wyrok, a jego mocą obwinionego M. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że zakwalifikował go z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2022 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. Nr 170. poz. 2310) w brzmieniu obowiązującym w dniu 18 października 2020 roku w zw. z art. 2 § 1 k.w. i za to, na tej samej podstawie wymierzył mu karę 500 złotych grzywny. Rozstrzygnął także o dowodzie rzeczowym i kosztach postępowania.

Wobec niezaskarżenia wyroku przez żadną ze stron uprawomocnił się on w dniu 7 grudnia 2023 roku bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., polegające na ukaraniu obwinionego za popełnione w dniu 18 października 2020 roku wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2022 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych - pomimo istnienia w dacie orzekania w dniu 29 listopada 2023 roku negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności wykroczenia, które nastąpiło dniu 18 października 2023 roku, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, przewidzianą w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna i podlega uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, natomiast jeżeli w okresie tym wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

W sprawie niniejszej obwinionemu M. M. przypisano popełnienie wykroczenia z dnia 18 października 2020 roku. Przy uwzględnieniu tego, iż w podstawowym rocznym terminie przedawnienia, wszczęto na mocy zarządzenia Sądu z dnia 29 kwietnia 2021 roku postępowanie o to wykroczenie maksymalny termin, w jakim mogło dojść do przedawnienia wykroczenia wynosił 3 lata od jego popełnienia. Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w., wobec spełnienia warunku w postaci wszczęcia postępowania o wykroczenie przed upływem roku od daty jego popełnienia, przedawnienie karalności przypisanego obwinionemu wyrokiem Sądu I instancji wykroczenia nastąpiło po upływie trzech lat od daty jego popełnienia, tj. w dniu 18 października 2023 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 roku, IV KK 490/18).

Powyższe oznacza, iż w dacie orzekania Sądu Rejonowego w dniu 29

listopada 2023 roku wystąpiła negatywna przesłanka procesowa określona art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. - nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania.

Jak słusznie dostrzega Prokurator Generalny, w niniejszej sprawie nie znajdował zastosowania przepis art. 15zzr ust.1 i 6 ustawy z dnia 31 marca 2020 roku nowelizującej ustawę z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nim sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020.568 z dnia 31 marca 2020 roku), zgodnie z którym w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemiologicznego albo stanu epidemii z powodu COVID-19 nie biegnie przedawnienie karalności albo przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Został on bowiem uchylony z dniem 16 maja 2020 roku na mocy ustawy z dnia 14 maja 2020 roku o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV- 2 (Dz.U. 2020.875 z dnia 15 maja 2020 roku). Wykroczenie przypisane obwinionemu M. M. zostało zaś popełnione w dniu 18 października 2020 roku, zatem po okresie wyznaczonym powyższymi przepisami, tj. od dnia 31 marca 2020 roku do 16 maja 2020 roku, kiedy to wstrzymany został bieg przedawnienia wykroczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2023 roku, I KK 338/23).

Powyższe uchybienia, którymi dotknięte było procedowanie przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, musiały doprowadzić do uwzględnienia kasacji Prokuratora Generalnego i uchylenia zaskarżonego wyroku na mocy art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.w zw. z awrt. 111 k.p.w. oraz wydania orzeczenia następczego w postaci umorzenia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

(r.g.)

